af sig selv, at Finantsernes Konge vil opbyde Alt, for at berede sin keiserlige Gjest den mest glimrende Modtagelse. Blandt andre Forberedelser har den navnkundige Baron ladet 500 Fasaner komme fra sine Skove i Bøhmen, for at Jagtens Glæder kunne nydes i fuldt Maal, og Jagtmusiken, som er componeret af Rossini, skal udføres af de fortrinligste Valdhornister fra Paris. Men trods denne tilsyneladende Sorgløshed, herser der dog i de politiske Kredse en vis Uro, der bebuder, at Alt ikke er saaledes, som det bør være. Man er Isærdeleshed misfornøiet med den Vending, som Underhandlingerne i Rom have taget, og Beskyldningerne kastes lig en Fjerbold fra den ene Leir til den anden. Den latterligste Side af Sagen er den øieblikkelige Misfornøielse blandt de Ultramontane med Drouyn de Lhuys, hvis Udnævnelse man nys jublede over. Man beskylder ham ligefrem for Lunkenhed, og man er ikke langtfra at tilskrive ham revolutionaire Tilbøieligheder. Er det Tilfældet, saa finder han en kraftig Understøttelse hos Prinds Napoleons Organ »La Presse«, i hvis Redaction den berømte Journalist, Emile de Girardin, nu er indtraadt og udfolder en forbausende Virksomhed. Hans Artikler fylde næsten daglig Spalterne i »La Presse«, og i en af disse, der til Motto har Keiser Napoleons bekjendte Ord til Paven: „Kjendsgjerningernes Logik er ubønhørlig," fordrer han ikke blot en Adskillelse mellem det Aandelige og det Timelige i Rom, men tillige, at man i Frankrig i Statens Overhoveds Person skal adskille Keiseren fra Katholiken. Keiseren skal være Keiser, han skal udelukkende optræde som saadan og aldrig blande sig i de kirkelige Anliggender. Naar det er Tilfældet, vil det saa indviklede Spørgsmaal strax antage en simplere Form, og naar Staten ikke har Noget at bestille med Kirken, vil Frankrig ikke mere have nogen Grund til at forlænge Roms Occupation. Girardin understøtter sin Argumentation med Citater af Chateaubriand, Guizot og Pater Lacordaire, men fornemmelig af Napoleon den Store, der har sagt til Abbed de Pradt: „Min Regjerings Hovedfeil er at have sluttet Concordatet." Hvilken Virkning denne i Paris førte Discussion vil øve i Italien, og hvilken Indflydelse den vil have paa dette Lands Optræden i den nærmeste Fremtid, er imidlertid vanskeligt at sige, da den ved Rattazzis Afgang fremkaldte Ministercrise først nu er tilende. Man kjender ikke engang alle det nye Cabinets Medlemmer, man veed kun, at det er dannet af Pasolini, og at det ikke blot vil blive et administrerende, men et parlamentarisk Ministerium, siden flere af de politiske Ledere have faaet Plads deri, medens Emiliens tidligere Dictator, Farini, skal være Conseilspræsident, sandsynligviis uden Portefeuille. Dog maae vi bemærke, at de nye Ministres Udnævnelse endnu ikke er officielt bekjendtgjort.

— Efterretningerne fra Grækenland ere ingenlunde tilfredsstillende. Man veed, at den provisoriske Regjering har opfordret Nationen til ved directe Valg at udnævne den Hersker, hvem Grækenlands fremtidige Skjebne skal betroes, men det sees ikke, hvilke Bevæggrunde Bulgaris og hans Colleger have havt til at afvige fra deres oprindelige Beslutning, ifølge hvilken Valget af en Konge skulde overlades til Nationalforsamlingen. Den 5te begyndte Valgene i Hovedstaden, og næsten alle de afgivne Stemmer faldt paa Prinds Albert af England. Negter han at modtage Valget, hvilket er sandsynligt, vil den græske Throne dog ikke komme til at staae ledig, da de Lysthavendes Antal er meget stort. Blandt disse nævnes Prinds Oscar af Sverig, Prinds Nicolaus af Nassau, Prinds Ferdinand af Sachsen-Coburg, Erkehertug Maximilian og en preussisk Prinds, en Søn af Fyrst Hohenzollern-Sigmaringen, hvem Rusland, Frankrig og England siges at protegere. Men Faren for, at Regjeringen vil see sig overfløiet af udenlandske Rænkesmede og fanatiske Partigængere er større end nogensinde. Paa flere Punkter er der udbrudt Uroligheder, i hvilke Soldaterne have deeltaget. De paa Grændsen af Epirus og Thessalien staaende Tropper have opløst sig i Streifcorpser og stillet sig under ærgjerrige, underordnede Officerers Commando. Man nærer stor Frygt for, at disse Skarer, forstærkede med Lykkeriddere fra de til Tyrkiet stødende Provindser, skulle gjøre sig skyldige i Udskeielser, der vilde gjøre Indgreb i de internationale Forhold.

Uagtet de tre beskyttende Magter have truffet den Overeenskomst, at intet Medlem af deres Dynastier kan modtage Grækenlands Krone, saa at der ikke er Grund til at antage, at dette Spørgsmaal kan afsøde europæiske Forviklinger, saa have de græske Anliggender dog afstedkommet Forvirring og fremkaldt Mistillid i de diplomatiske Forhold. Thi uagtet England har besluttet sig til at opgive Prinds Alfreds Candidatur, beskyldes det britiske Cabinet baade i Paris og St. Petersborg for at være optraadt paa en tvetydig Maade. Man bærer Nag til det og haaber at see det styrtet, naar Parlamentet træder sammen. Man troer, at et Toryministerium vil komme til Roret, og at Cobden-Brights Parti vil slutte sig til det. Uagtet flere af Cobdens Udtalelser hentyde til Muligheden af et sligt Forbund, ansee vi det dog for meget tvivlsomt, om det vil komme istand.

— Om nogle Dage ville vi først erfare, hvorledes Amerikanerne have optaget det fra Frankrig udgaaede Forslag til en Vaabenstilstand. Efterat den franske Regjering først har angivet Tonen, er det næsten blevet Mode i Paris, at hæve Syden paa Nordens Bekostning, og man lover sig de mest glimrende Følger af hint Forslag. Det skal paa en vis Maade være et Støttepunkt, en Seir for Demokraterne og et Naadesstød for Republikanerne. Man veed allerede, at Syden betragter det som en Opmuntring og et Tilsagn om fremtidig Understøttelse. Med Hensyn til de krigsførende Armeer bliver det mere og mere sandsynligt, at hvis det ikke endnu i disse Dage kommer til et afgjørende Hovedslag, saa ville saavel Sydens som Nordens Hære paa Grund af Aarstiden see sig nødsagede til at indtage deres Vinterkvarteer i de samme Stillinger, som de for Øieblikket holde besat. General Burnside staaer ved Rappahannockfloden i Nærheden af det Punkt, hvor den falder i Potomac, og for en indtrængende Armee er virkelig herover den korteste Vei til Richmond. Det er umuligt at sige, om han virkelig har isinde at rykke frem mod den fjendtlige Hovedstad, men vi troe det ikke; vi antage, at General Burnside kun har forandret sin Operationsbasis for at nødsage General Jackson til at forene sig med Hovedarmeen under General Lee, der skal forhindre en Fremrykning mod Richmond. Vandets Stigen i Potomac sikkrer efter al Sandsynlighed Pennsylvanien og Maryland mod et fjendtligt Indfald, for hvilket de ellers vilde være udsatte; men det synes, som om Nordarmeens Forbindelse med Washington svæver i Fare. General Lee, der bevæger sig paa den korteste Vei, kan med Lethed møde Fjenden i enhver Stilling, han anseer for gunstig til at levere et Slag, og ifølge de seneste Beretninger havde han isinde at kæmpe om Besiddelsen af Frederiksburg, som General Sumner havde truet med ufortøvet at bombardere. Saaledes er den øieblikkelige Stilling paa Krigsskuepladsen. Telegrafen har bragt Efterretninger fra New-York, ifølge hvilke 40,000 Mand og 40 Kanonbaade skulde anvendes til en Expedition paa Mississippi for at frigjøre Seiladsen paa denne Flod. Ad samme Vei erfares tillige, at Præsident Lincoln har befalet, at sætte Confiskationsloven i Kraft.

M.

Frederiksteen.

Frederiksteen har forlængst tabt sin Betydning som norsk Grændsefæstning — en Fjende fra Søen vil neppe opsøge denne Plads dybt inde i Tistedalselven, men seile lige op i Christianiafjorden og forsøge paa at trodse Kaholmens Kanoner, og fra den svenske Side trænger ikke oftere nogen Carl XII ind mellem disse Fjelde, men en Jernbane vil snart gjennem Kjølens aabne Dør kun føre Venner og gode Frænder fra det ene Broderrige til det andet — i Grunden har den altsaa nutildags ikke engang »la raison d'être«, men den er interessant som et Mindesmærke af fordums Befæstningskonst og den har i sin Tid spillet en saa vigtig Rolle i Norges Historie, at man ikke besøger den uden en vis Ærbødighed og at man allerede i Frastand hilser den med den Agtelse, der skyldes en hæderlig Veteran.

Ære være de gamle Minder, der tale til os ned fra den tohundredaarige Tistedalkæmpes alvorlige Træk! Hatten af for Norges frie Flag, der vaier der fra Fæstningens øverste Bastion!

Allerede det første Syn af Frederiksteen lader En tilstrækkeligt forstaae, at denne Nøgle til det sydlige Norge i gamle Dage har været ganske god og paalidelig, og at der har hørt Dristighed til, at ville vriste den ud af Forsvarernes Hænder. Naturen har her paa en høist forekommende Maade hjulpet Befæstningskonsten og i det Hele taget vilde den Konst ikke været sit Navn værdigt, der ikke havde forstaaet at afstedkomme noget meget Agtværdigt med foreliggende Midler af saa fortrinlig Art. Den høie, over hele Egnen kneisende Klippe, hvorpaa Fæstningen er anlagt, har kun een Side, ad Tistedalen til, forsaavidt aaben, som Bjerget her helder mere jevnt nedad og staaer i Forbindelse med et mere tilgængeligt Høiland; paa de andre Sider danner det en isoleret uregelmæssig Kegle, der hviler paa en af Vand overalt omgivet Basis. Der skal Zouaver til for at vove fra Tistedalselven og Idesfjordsbugten at storme disse steile Skrænter og selv de vilde ganske vist faae et meget haardt Arbeide, maaskee endogsaa nødes til at opgive Forsøget. Det var ogsaa netop fra Tistedalskanten af, at Carl XII angreb Fæstningen; hans „Busser" vare Løver, de vare ikke Steengeder.

Fæstningens Top naaer en Høide af 360 Fod over Havfladen; foruden Hovedværkerne er der trende afsondrede Forter, nemlig det saakaldte Overbjerg, Stortaarnet og Gyldenløve. Det var mellem Gyldenløve-Skandses og den egentlige Fæstning, Carl XII faldt under Beleiringen 1718. Gyldenløve ligger paa Nordsiden, de to andre paa den sydlige Side af Fæstningen. I den Skikkelse, Frederiksteen endnu befinder sig, daterer den sig fra Aarene 1661—66. Størstedelen af Bygningerne indenfor Fæstningen afbrændte ved Vaadeild Aar 1826; de ere siden opbyggede paany. Som Garnison ligger her et Par Infantericompagnier samt en Afdeling Artilleri; en General er ansat som Stedets Commandant og den akershusiske Brigades Stab har desuden i mange Aar havt sit Sæde her.

Opgangen til Fæstningen er ingen synderlig behvem Promenade. Der er kun temmelig smalle Stier, fra Terrasse til Terrasse, fra Bastion til Bastion, i stadig Stigen og saa bratte, at tungere Gjenstande, f. Ex. Skyts, maae heises op, i hvilken Anledning der ogsaa overalt sidder svære Jernringe i den graae Klippe, gjennem hvilken Veien er sprængt. Hist og her finder man en lille Holdeplads, et Stykke jevn Mark, hvor der i Regelen er en Bygning opført, gjennem hvis hvælvede Port man da fortsætter Vandringen, for umiddelbart derpaa atter at klattre videre og videre. Endelig er man oppe paa det Høieste og Ens Anstrengelse og Pusten bliver rigelig belønnet ved den deilige Udsigt, der her aabner sig over den omkringliggende Egn, Smaalehnenes Amt, den svenske Provinds Bohuslän i Syd, Havet langt ude i Vest.

Det var en varm Sommermorgen, jeg langsomt arbeidede mig op ad disse vilde Fjeldstier i Frederiksteens Fæstning; midtveis mødte jeg en Afdeling raske, norske Soldater, der skulde længer nedad Bjerget for at møde til Parade; i Spidsen for dem gik en lille Trommeslager nok saa stolt, med lette, sikkre Skridt, som om han marcherede paa et Kammerguiv, det er den samme Vanens Magt, som forlehner Alpejægeren hans Evne til næsten at „figurere" nedad den steileste Bjergskraaning. Snart lød en fuldtonende, munter Regimentsmusik dernede fra Casernepladsen, den besvaredes af utallige Gjenlyd mellem Klipperne, det var, som hele Bjerget pludselig var blevet musikalsk og havde faaet en vidunderlig Stemme af Valdhorn, Cornetter, Basuner og Trommer, Alt paa een Gang. Men længere oppe i Fæstningen lokkedes jeg et Øieblik til at standse udenfor en Bygning, der havde et vist paafaldende Præg af en Officeersbolig, skjøndt i Casernemundering, om man saa vil; gjennem et aabent Vindue naaede nemlig nogle smagfuldt udførte Passager paa et Pianoforte pludselig mit Øre og en smuk kvindelig Røst istemte derpaa en Sang, der ganske bestemt ikke var „Norges Fjelde", men maaskee en meget italiensk Favoritarie af Rossinis vittige lille Operette „Bruschino". Jeg kom til at tænke paa Sebastopol, hvor man efter Indtagelsen fandt italienske Musikhefter paa Claverene i alle Officeerskvartererne. Der var En, som udtalte sin Forundring over at gjøre et Fund af dette salonmæssige Slags i en barsk og bister Fæstning, hvortil en glad fransk Sjæl strax havde den Bemærkning paa rede Haand: „Men, min Gud! hvor skulde da en »air de bravoure« være mere paa sin Plads, end netop her?"

Efterat man har naaet Fæstningens Top og passeret gjennem de forskjellige Værker, kommer man ind paa en smuk Plaine, bevoxet med Træer, hvorfra man atter har en henrivende Udsigt, men til en heel anden Kant, Tistedalsegnen. Det er her Carl XII's Mindesmærke er opreist, som indviedes den 29de Aug. 1860.

Lige ved Fæstningens Fod mod Vest ligger Frederikshalds By. Den kaldtes fordum Halden, men fik sit nye Navn af Kong Frederik III, samtidigt med at Fæstningen fik sit. Frederikshald er en livlig Handelsby og den tjener mange Penge ved den store Udførsel af Planker og Brædder, der fra Tistedalens mange Savværker føres ned paa Elven og siden fra Byens Havn og for en stor Deel med dens egne Skibe bringes videre ud i Verden. Paa Stadens Torv staaer en Mindestøtte over Brødrene Colbjørnsen og Peder Normann, og i Byens Vaabenskjold sees en væbnet Ridder, til Erindring om det Mod, der mere end een Gang i gamle Dage er bleve udviist af Frederikshalds Borgerskab. Byen tæller omtrent 4000 Indbyggere; hele Egnen er desuden godt befolket og udmærker sig ved mange pragtfulde Herregaarde.

O. O.

Fra Udstillingen i London.

Fra Tid til anden agte vi, efter den illustrerede Katalog over de af Englændere til Udstillingen i London indsendte Gjenstande, at gjengive adskillige af de tekniske Sager, der have tildraget sig almindelig Opmærksomhed. Hvorvidt Opfindelserne selv have practisk Værd, maae vi naturligviis overlade til mere Sagkyndiges Bedømmelse, idet vi kun see os istand til at holde os til Afbildningerne og den ofte ikke tilstrækkelige Text, der ledsager dem.

1. Rickett & Hammonds Ventilations-Gaskugler. Disse Kugler have en dobbelt Nytte; paa samme Tid, som de træde istedetfor almindelige Gasblus og pryde ved deres smukke Form, samt udsende et stærkt og stadigt Lys, befordre de nemlig Ventilationen i den videste Udstrækning, idet de ikke alene fortære den brændbare Gasluft, som de selv frembringe, men tillige bortføre al den ophedede, fordærvede Luft, der findes i Stuen og derved vedligeholde en kølig og eensartet Temperatur. De anvendes især med stor Nytte paa offentlige Forsamlingssteder, hvor en Mængde Mennesker opholde sig i det samme Rum, og hvor det altsaa er af Vigtighed, hyppigt at fornye Luften. Vi ville derfor paa det Indstændigste anbefale denne nye Opfindelse til vore Secondtheatre, og da navnlig til Folketheatret, hvor der